

Δωρεές και δωρητές

Είναι γνωστή η έντύπωση που κυριαρχεί σε πολλούς ανθρώπους, κυρίως τους άμαθεις και ήμιμαθεις, πως ένας ζωγράφος δεν άσκει επάγγελμα. Και πως η άπασχόληση ενός καλλιτέχνη με τη ζωγραφική είναι κάτι ανάμεσα στην τεμπελιά, την ψυχική διαταραχή και την άκαματοσύνη.

Με μια τέτοια νοοτροπία, φυσικό είναι και η δουλιά του ζωγράφου, το δημιουργικό του έργο, να θεωρείται σαν αντικείμενο δίχως αξία. Γι' αυτό, πινακοθήκες (και στην περίπτωση αυτή το θέμα είναι λυπηρό), σωματεία, πολιτικά κόμματα, σύλλογοι, ακόμη και απεργούντες ήθοιοι ζητούν κάθε λίγο και λιγάκι από τους ζωγράφους έργα τους δωρεάν, με τη μια ή την άλλη δικαιολογία. Δίχως τουλάχιστον να σκέφτονται πως μόνο η αξία των υλικών που χρησιμοποιείται για ένα έργο αντιπροσωπεύει ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, μια και τα υλικά της ζωγραφικής, εισαγόμενα όλα από το

έξωτερικό, φορολογούνται σαν εισδη... υπερπολυτελείας, όπως και τα άρώματα και οι γούνες - για την προώθηση της τέχνης στην Ελλάδα ίσως...

Πρόσφατο κροῦσμα έχουμε από την «Έταιρεία Φιλοτέχνων και Συλλεκτών της Κέρκυρας». Που με την υπ' αριθ. 4/10.1.1982 επιστολή της ζητάει από ζωγράφους έργα τους «προς συμπλήρωσιν των οικονομικών πόρων της εταιρείας»! Και συνεχίζει πως «τα έργα θα έκπλειστηριασθούν σε κεντρικό ξενοδοχείο της Κέρκυρας, το δε καθαρό ποσό θα αναγραφεί ως προσφορά, εκάστου καλλιτέχνη, ο οποίος και θα ανακηρυχθεί δωρητής και επίτιμο μέλος της εταιρείας»!

Έχουμε τη γνώμη πως μάλλον οι ζωγράφοι έχουν ανάγκη «δωρητών». Για να μπορούν να ασχολούνται με το δημιουργικό τους έργο, που με χίλιες δυσκολίες κατορθώνουν μέσα στις ύφισταμένους αντι-καλλιτεχνικές συνθήκες, στερούμενοι ακόμη και όσα αποτελούν κατάκτηση και του τελευταίου Έλληνα πολίτη: την ιατροφαρμακευτική και την κοινωνική τους ασφάλιση.

